

der ikke tages Hensyn til Menighedens Anskuelser og Ønsker, som det vil kunne blive Tilfældet, naar Menigheden faar den Indflydelse, som jeg hentydede til. Derfor mener jeg, at det er en berettiget Fordring, at Kirkestyrelsen ordner Forholdet saaledes, at den ved Beskikkelsen af den enkelte Præst saavidt muligt, saavidt gjørligt og forsvareligt, tager Hensyn til de enkelte Menigheders Ønsker om, hvem der skal beskikkes til Præst for dem. Men for at der kan tages Hensyn til Menighedernes Ønsker paa en saadan Maade, at det kan anses for at være forsvareligt og stemmende med Menighedernes egen sande Interesse saavel som med Kirkens Interesse, bør der være Leilighed til en alvorlig og omhyggelig Undersøgelse og Diverveelse fra de enkelte Menigheders Side, og Sagen bør ordnes saaledes, at man ikke, idet man giver Menighederne Leilighed til at faa Indflydelse paa Beskikkelse af Præsten, bringer Momenter til Riv og Adspjittelse istedetfor til Enighed og Sammenhold ind i de enkelte Menigheder. Derfor har jeg fra Først af kunnet slutte mig til Regjeringsudkastet saavel som til det tilsvarende Udkast, der kom frem i Kirkekommissionen, uagtet jeg ingenlunde har været eller er blind for de Betænkeligheder, der overhovedet kunne være ved at give Menighederne Leilighed til at tale med ved Beskikkelsen af deres Præst. Jeg har kunnet slutte mig til dette Udkast, fordi det deri var bestemt, at Menighederne ikke uden Forberedelse skulde vælge mellem de mange dem ubekjendte Mænd, der maatte fremstille sig som Kandidater, men at Undersøgelsen skulde henlægges til et Menighedsudvalg, der særlig beskikkes til at varetage denne vigtige og særdeles betydningsfulde Gjerning. Udvalget har forsaavidt i sin Helhed godkjendt Regjeringsudkastets Tanker, at det bibeholder Menighedsudvalget; man erkjender altsaa, at det kan være til Gavn, at der staffles Sagen en saadan omhyggelig Undersøgelse og Diverveelse, som Regjeringen har ment kun kunde finde Sted, naar man hen-

lagde Sagen til Drøftelse af et Menighedsudvalg. Dette er forsaavidt en Binding, men det forekommer mig, at Udvalgets Flertal igjen har svækket Betydningen af dette Menighedsudvalg og den Stilling, som man har tiltenkt samme, ved de Forslag, som man har stillet. Det er aabenbart, at det er et væsentligt Punkt i den hele Ordning, at Menighedsudvalget skulde komme til Enighed. Naar Menighedsudvalgets Indflydelse betinges af en Samarbeiden og Drøftelse i Fællesskab som førte til en Overensstemmelse, saa kunde man være temmelig sikker paa, at det vilde blive en alvorlig Undersøgelse og Diverveelse, der fandt Sted. Jeg benægter naturligvis ikke, at der kan og i mange Tilfælde vil finde en alvorlig og omhyggelig Undersøgelse Sted, om ogsaa man opgiver Fordringen om Enighed som Resultatet af Diverveelserne, men det forekommer mig at være unegteligt, at med det Samme man opgiver denne Fordring paa Enighed som Resultat af Diverveelserne, svækker man noget og ikke lidet Sikkerheden for, at Diverveelserne virkelig blive alvorlige. Det forekommer mig, at, naar der er enten mindre Interesse for Sagen tilstede i et Menighedsudvalg, eller hvis der i Menighedsudvalget saavel som i Menigheden selv er delte Meininger, for ikke at sige stridige Meininger, saa kan man, naar man ordner Sagen saaledes, som Flertallet i Udvalget har foreslaaet, nemlig, at hvert enkelt Mindretal i Udvalget, naar det kun udgjør $\frac{1}{3}$, skal kunne udpege sin Kandidat, let bringe det dertil, at man saa at sige henviser Undersøgelsen og Diverveelserne til at finde Sted udenfor det samlede Menighedsudvalg i de enkelte Kredse, saa at der i selve Menighedsudvalget ikke finder nogen Drøftelse og Diverveelse Sted, hvorimod de forskjellige Partier møde saa at sige afsluttede i Menighedsudvalget hvert især med sin særegne Kandidat; og naar det er saaledes, forekommer det mig, at Garantien for den alvorlige Diverveelse, ført i en kristelig personlig og imødekommende Månd, bliver mindre. Det forekommer mig